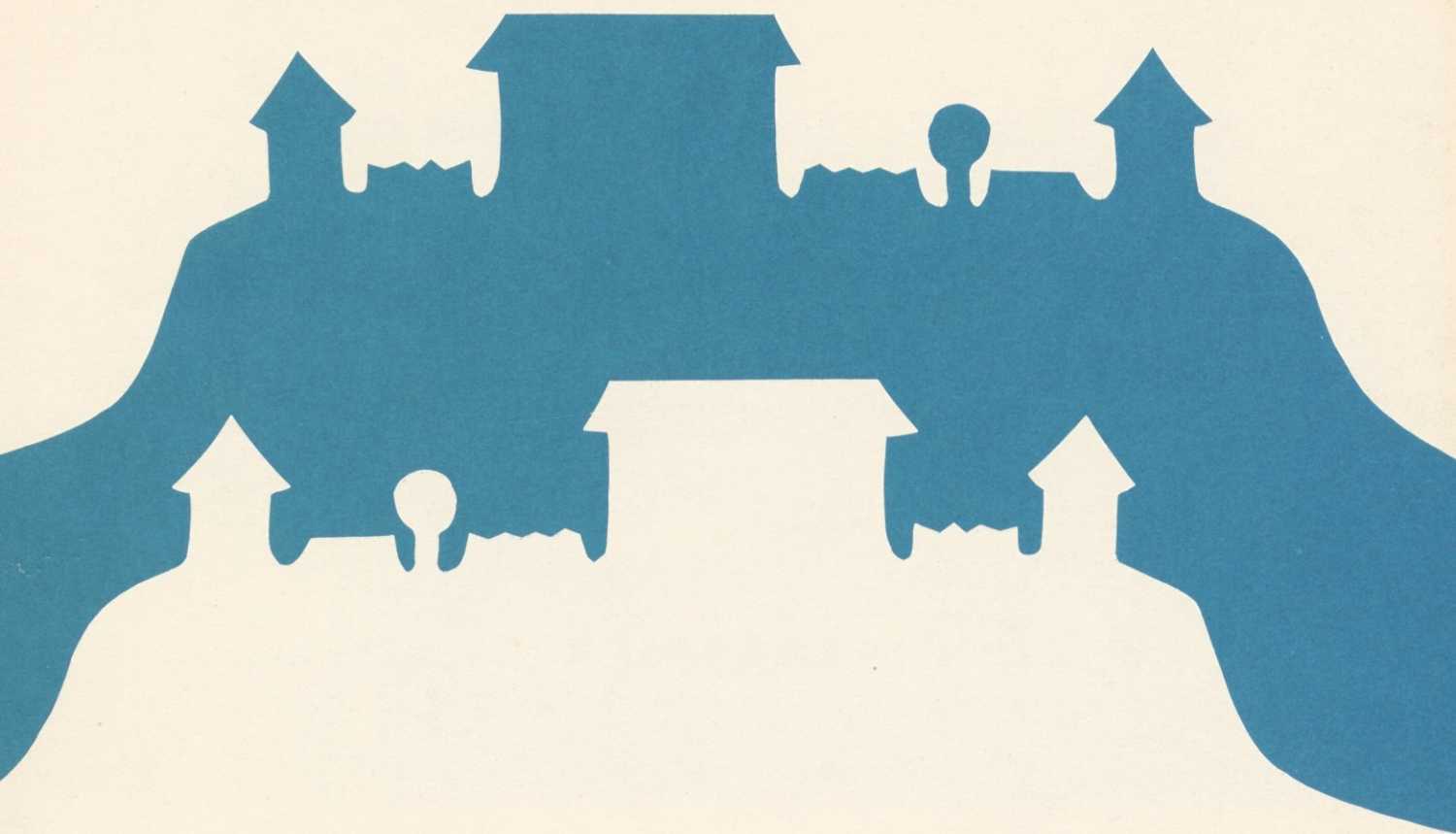

Mi KŽIJEMO

GLASILO učencev OŠ Oise Meglič Ptuj

GLASILO

OSNOVNE ŠOLE OLGA MEGLIČ

P T U J

Naša 3. osnovna šola je bila zelo vesela, saj smo si pridobili nove prijatelje. Obiskujemo se in s tem krepimo našo prijateljstvo.

Najtesnejše bratstvo vezi se se med narodi Jugoslavije splošno med RSH. Sovražnik je Slovence izselil v drugo republiko, kjer so jih domačini najtopleje sprejeli.

Z njimi se delili vse žalosti in tuge tistega časa. Sedaj pa obhajamo to vezi s pohvalnimi občini, kol in raznih ustanov ter v vlakih bratstva in enotnosti, ki pelje vsako leto po vseh bratstvih republikah.

M I K U J E M O

Zdaj, na 29. november, obiskali naši prijatelji iz Beograda. Sprejeli jih bomo z veseljem, kakor vedno.

Veseli smo, da tudi mi lahko gojimo med seboj prijateljstvo s otroki iz druge republike.

Črnačeva Daria 8.8

OS Olga Meglič Ptuj

NOVEMBER 1983

SOLSKO LETO: 1983/84

- 3 -
MOSTOVI PRIJATELJSTVA

Naša šola se je lansko leto pobratila z 3. osnovno šolo iz Koprivnice. Tega smo bili učenci zelo veseli, saj smo si pridobili nove prijatelje. Obiskujemo se in s tem krepimo komaj skovano prijateljstvo.

Najtesnejše bratske vezi so se med narodi Jugoslavije spletle med NOB. Sovražnik je Slovence izselil v druge republike, kjer so jih domačini najtopleje sprejeli. Z njimi so delili vso žalost in tegobo tistega časa. Sedaj pa ohranjamo te vezi s pobratenji občin, šol in raznih ustanov ter z vlakom bratstva in enotnosti, ki pelje vsako leto po vseh bratskih republikah.

Zdaj, za 29. november, nas bodo zopet obiskali naši prijatelji iz Koprivnice. Sprejeli jih bomo z veseljem, kakor vedno.

Veseli smo, da tudi mi lahko gojimo med seboj prijateljstvo z otroki iz druge republike.

Črešnjevec Darija 8.a

OŠ Olga Meglič Ptuj

MOSTOVI PRIJATELJSTVA

Mostovi bratstva i jedinstva, najljepše je i najvrednije što čovjek gradi. Te mostove ljudi grade da bi bili bliže jedni drugima.

I mi smo izgradili jedan most sa školom "Olga Meglič" iz Ptuja. Taj most svakim danom je sve čvršći i jači. Izgradile su ga male, ali vrijedne dječje ruke. Djeca pružaju ruke sa jedne i sa druge strane i spajaju ljude i krajeve. Dva kraja, dvije narodnosti povezale su se još čvršćim vezama. Prijateljstvo se rađa kada uređujemo most. On je popunjen slikama, radovima, pjesmama koja su djeca radila srcem. Na mostu je izmješšan smijeh i plač. I pjeva se pjesma. Pjesma koja je ista na obje strane i koja dolazi iz srca mladih pjevača.

I neka niće novi mostovi među ljudima. Neka pružaju ruke djeca preko nepostojanih granica, jer svi smo mi u Jugoslaviji.

Maja Raščanec VIII A

III osnovna škola Popravnica

TO JE SLOVENIJA

Svaki je dijelić ove naše Jugoslavije na svoj poseban i čudesan način lijep. No u isto vrijeme i lijepog i zastrašujućeg kraja nema nigdje na svijetu, takvog kraja kakva je naša Slovenija. Njene se Alpe uzdižu visoko, visoko među oblake, tamo negdje u svom svijetu. A među njima najveći i najponosniji je Triglav. Njegova glava najdalje izvire i najviše vidi. Kad bi kojim slučajem mogao govoriti Triglav bi nam imao dosta toga ispričati. I šta je toga jutro bilo u Zagrebu i Splitu ili ima li kakvih novosti iz olimpijskog Sarajeva. Sve vidi Triglav. Svaki dan svrati i do Drave i prati pogledom jedan dio njenog puta. Vidi on on ranoraneće i dobroćudne Slovence, vrijedne Podravce, Slavonce pa i dalje Vojvođane, koji rade već u rane jutarnje sate. Često pogledam svrati do stadiona gdje se odvijaju razne sportske igre, gdje nije važno tko će pobijediti, važno je učesvovati. Triglav je sretan i bit će sretan dugo dok se Sava ulijeva u Dunav, dok se nesmetano čuva bratstvo i jedinstvo.

Sve to vidi Triglav i šuti ponosno šuti. U podnožju planina ima mnogo ledenjačkih jezera malih i velikih. Za sunčanih dana snježna se bjelina skladno odbija od tamnomodrih površina jezera dajući time jedan poseban čar. U isto vrijeme te planine čine Sloveniju lijepom, ali i zastrašujućom. Možda Slovenija i ne bi bila Slovenija, sa nema tih dobrih i prijateljskih ljudi. U svakom času, za svakog čovjeka naći će po jednu ohrabrujuću riječ, jer tu nema mjesta suzi i tuzi, već samo sreći i radosti. I onda neka neko kaže da ima još jednog kraja u svijetu u kome u isto vrijeme sja sunce i snijeg koji se bljeska na ljetnom suncu. Nema, jer jedna je Jugoslavija, jedan Bled, Bohinj, Postojna, jedna je Slovenija.

Jazbec Irena VIII A

III osnovna škola Koprivnica

SAMO JEDNA PRIJATELJICA, A IMA IH MNOGO ...

Slovenija. To su predivni planinski predjeli, predivni pašnjaci. To su kuće na čijim balkonima vise slapovi cvijeća. To su divni ljudi koji će svakome pomoći.

Da, zaista je divna Slovenija. Bogata svim prirodnim ljepotama: planinama, brežuljcima, jezerima, rijekama.

Tako li je tek lijepa u jeseni! Mnoštvo boja na drveću, ne zna se koji je list ljepši od kojeg. Trava polako žuti, gubi svoj sjaj. Ali, sve se to nadovezuje, daje predivnu sliku slovenskih predjela. Tako je to uvijek, u svim godišnjim dobima. Slovenija uvijek privlači svojom lepotom. Samo je jedan Bohinj, jedan Bled, jedna je Postojna, jedna je Slovenija. Ja sam ponosna što u toj divnoj Sloveniji imam prijateljicu, Ptujčanku. Kako je ona sretna. Mnogo mi je pričala o svojem kraju, sva se uživi u priču o Sloveniji.

Tako je kulometrima dalje od mene, nas veže razglednice, pisma. Ona voli i ovu ravničarsku Podravinu, bilo joj je lijepo ovdje. Počela je i pisma pisati na hrvatskom.

Nikada ne bih rekla da je toliko udaljena od Koprivnice. No, ona nije daleko, ona je blizu. Predivna planinska Slovenija i ravničarska Podravina su blizu, kilometri ih ne dijele. Slovenci i Podravci razvijaju nova prijateljstva. Lijepo je rekla jedna djevojčica: "Prijateljstvo ne odlaži s daljinom, ono ostaje u skrivnom kutku našeg bića i strplivo čeka .. čeka .."

Kristina Jelič VIII A
III osnovna škola Koprivnica

NAS PRVI KULTURNI DAN

V torek smo imeli kulturni dan. Kulturni dan je najveć posvećen kulturnemu izobraževanju. Učenci naše šole smo šli v Cirkovce gledat predstavo Pika Nogavička.

Ko smo prišli tja, smo v dvorani posedli in predstava se je začela. Bilo je zelo zanimivo. Najbolj mi je bil všeč del, ko so bili v cirkusu. Nastopili so z gimnastičnimi vajami in plezali po vrvi. Tudi klovni so se predstavili. Pika je zmeraj vstala ter še samo dopolnila program. Cirkuški direktor je bil zelo jezen. Poskušal je spraviti Piko iz cirkusa, pa mu ni uspelo. Najbolj pa ga je jezilo, da je Pika premagala močnega Adolfa. Nato so plesalke zaplesale. Ko je bilo konec, so srečni odšli domov.

Všeč mi je bilo tudi, ko je bila Pika v šoli. Učiteljica ji je kazala slike, toda Pika to ni zanimalo. Pika je učiteljico tikala in učiteljica je bila zelo žalostna. Zmenili sta se, da bo Pika spet prišla v šolo, ko bo nekoliko starejša.

Ob koncu predstave so 6. in 7. razredi ostali na pogovoru z igralci. Najbolj mi je bila všeč Pika. Igralci so bili iz nižjih, pa tudi iz višjih razredov. Igra mi je bila zelo všeč. Upam, da si bomo lahko ogledali še dosti takšnih predstav.

Duška Junger 6.a

KULTURNI DAN

V šoli smo se dogovorili, da bomo imeli kulturni dan. Naslednji dan smo v šolo prišli brez torb. Najprej smo imeli malico in kratek razgovor. Potem pa smo pohiteli proti železniški postaji. Od tam nas je vlak odpeljal do Cirkovc. Na postaji Cirkovci smo izstopili. Šli smo do njihove šole. Tam so nas učenci osnovne šole Cirkovce prav prisrčno sprejeli. Z njimi smo šli v njihovo dvorano. Tam smo si ogledali gledališko predstavo Pika Nogavička. Bila nam je zelo všeč. Ko je bilo konec predstave, smo se zahvalili in odšli ven. Zunaj smo se še malo poigrali in se pogovarjali o predstavi, potem so prišle tovarišice in z njimi smo spet odšli na postajo. Tam smo vstopili na vlak in se odpeljali v Ptuj, kjer smo izstopili. S tovarišicami smo skupaj šli do šole, od tam pa domov. Kulturni dan mi je bil zelo všeč, zato si želim še več takih dni.

Bezjak Mojca 3. a

ŠPORTNI DAN

V soboto smo imeli športni dan. Učenci smo imeli kratek pohod, potem pa smo skupaj s starši izvedli različne igrice. Najbolj mi je bila všeč igra med dvema ognjema. Najprej so igrali starši in učitelji, potem starši in učenci. Med učitelji je bila tudi naša tovarišica. Za učitelje smo zelo navijali, ampak so kljub temu izgubili. Ko pa so igrali starši in učenci, smo učenci zmagali. Potem jim je tovariš. ravnatelj razdelil priznanja in po končani prireditvi smo odšli domov. Bil je res lep športni dan, saj je bilo tudi vreme lepo in sončno.

Vesna Veingrl 3. a

O NAŠEM ŠPORTNEM DNEVU

Naš prvi športni dan je bil v četrtek, 13. 10. 1983.

Od 13. do 15. ure smo imeli športni dan samo učenci. Nižja stopnja je imela orientacijski pohod. Najprej je bilo rečeno, da bodo 5. in 6. razredi imeli kros, potem pa je vsa višja stopnja (od 5. do 8. razreda) igrala rokometni medrazredni turnir - dečki posebej in deklice posebej. Jaz sem igral v tekmi med 6. in 7. razredi. Mi smo 7. razrede premagali z rezultatom 7 : 1.

Ko smo imeli športni dan samo učenci, je bilo zelo lepo.

Še lepši delšportnega dneva pa je bil s starši. Ti so tekmovali v kolesarjenju in med dvema ognjema.

Pri kolesarjenju so bili tri skupine: učenci, starši in učitelji. Vsaka skupina je štela po tri člane. Zelo zabavno je bilo gledati, kako so vozili skozi razne prepreke, npr. slalom, osmico ali pa prevažanje vode z ene mize na drugo, tako, da ni z nobeno nogo stopil na tla. No, pri tem se je ena mamica nesrečno polila.

Zelo zabavno je bilo tudi gledati med dvema ognjema, kjer so tekmovali med dvema ognjema učenci proti staršem ali učitelji proti staršem. Večinoma so zmagali starši.

Ta športni dan mi je bil zelo všeč. Želél bi še več takšnih športnih in zabavnih dni skupaj s starši.

Bračič Mirko 6.a

AKCIJA

Tovarišica nam je povedala, da gremo naslednji dan na akcijo v trgatev. Naslednjega dne smo se zbrali ob sedmi uri pred šolo. Po nas je prišel avtobus, ter nas odpeljal na Grajeno. Tovarišica nas je razdelila v vrste, kjer smo trgali grozdje do trinajste ure.

Za tem je prišel po nas avtobis ter nas odpeljal nazaj pred šolo. Naslednjega dne smo bili po zvočniku pohvaljeni, saj smo nabrali polne tri prikolice grozdja.

Kukovec Natalija 3. a

PESMICA ZA DAN MRTVIH

Rožice cvetijo,
svečke pa gorijo,
vsem umrlim borcem in ljudem.

Ko pa pridemo do groba,
vsi smo žalostni,
spomnimo se borca, ki v grču spi.

Saša Erlih 3.b

VSI VARČUJEMO

21. oktober je dan varčevanja. Takrat se še posebej spomnimo na svoje hranilnike.

To leto imemo hudo gospodarsko krizo. Zaradi slabega varčevanja nam je zmanjkalo veliko stvari.

Tudi mi pionirji smo zmožni pomagati. Pomagamo lahko s tem, da zbiramo odpadni papir, steklenice, staro železo in obleke. Našemu gospodarstvu smo pomagali tudi z akcijami pospraviti pridelke in sadje. Ta denar, ki ga bomo dobili, bomo varčevali za izlet.

Doma največ varčujemo z energijo, kurjavo, bencinom, vodo in kruhom. Zelo žalostno je gledati kruh v smetnjaku, ki bi ga lačni otroci radi pojedli.

Doma imam svoj hranilnik v katerega vložim vsak dinar. Zelim si tudi, da bi vsi upoštevali pregovor, ki pravi: kdor varčuje, srečo kuje.

Rojko Darinka 3.b

KAR NE PORABIŠ DANES, PRIHRANI ZA JUTRI

31. oktobra je svetovni dan varčevanja. Vsi ljudje po vsem svetu varčujejo, saj brez denarja ne moreš nič kupiti. V svetu je velika kriza za denar. Če bi rad imel novo obleko, moraš imeti denar. Če bi rad imel denar, moraš precej časa trdo delati. Čeprav še ne hodim v službo in nimam poklica, vem kako se moji starši trudijo, da bi več zaslužili. Tudi doma varčujemo, saj tisti denar, ki ga oče in mati zaslužita, ni dovolj za življenje skozi ves mesec. Po vsem svetu je draginja. Če imaš avto, moraš imeti denar in bone, da se lahko z njim voziš. Če bi rad imel v šoli malico, moraš imeti denar, da jo lahko plačaš. Če bi rad enkrat na teden jedel zrezek, moraš imeti denar, da si kupiš meso. Čeprav imamo doma vrt in na njem posejano zelenjavo, nekaj le prihranimo, a ne preveč. Imamo tudi njivo, zato lahko redimo prašiče. Tudi na ta način nekaj prihranimo. Na njivi imamo posajen krompir, fižol, korenje, ječmen, kuruzo in peso. Krompir, fižol, korenje rabimo za prehrano. Ječmen peljemo v mlin in zaženjamo za moko. Ostalo porabimo za prašiče in druge živali. Tako pri nas doma varčujemo z denarjem.

Gerček Zvonko 8.a

DOMAČA VAJA

Varčevanje pri nas doma.

Mi varčujemo na razne načine. Eden izmed njih je tudi ta, da skupaj premislimo, kaj bomo kupili. Vsak dinar, ki ga dobim od očka ali mamice dam v hranilnik. Varčujemo tudi z elektriko in vodo.

Aleš Belšak 2.c.

TONČKOV GROB

Tončkov grob je v gozdu. Padel je med vojno. Tonček je bil kurir. Hodil je po skrivnih poteh. Izdajalec ga je izdal. Ubili so ga v zasedi. Pokopali so ga pod kozolcem. Po vojni so mu postavili spomenik. Za grob skrbijo pionirji. Prinesli so mu krizanteme in svečke.

Mojca Farazin 2. a

KO GREM V POZNI JESENI MIMO GROBOV IN SPOMENIKOV

Poznojesenski dan je. Sprehajam se po gozdni poti, ki je prekrita z odpadlim listjem. Dež tiho pada skozi gole veje mogočnih hrastov. Temačno je, čeprav je ura šele 12. 4di se mi, kot da je vsa narava mrka.

Umrla? Ne! Tudi ona čuti, da je danes poseben dan. Da. Danes je 1. november. Spominjamo se vseh umrlih svojcev, prijateljev in znancev. Obiščemo njihove grobove, prinesemo rože in prižgemo sveče. V mislih se vračam nazaj v tiste dni, ko so bili še z nami; veseli in žalostni, bolni ali zdravi. - Ta večer je na vseh pokopališčih svetlo in zdi se, kakor da se je nad pokopališče spustila rdečerumena megla.

Tako zamišljena sem zašla že globoko v gozd.

Zagledala sem kamen, ki bi lahko bil majhen nagrobnik. Stopila sem bliže in prebrala: Kurirček Tonček.

Spomnila sem se na mnogo grobov, ki jih tudi na ta dan, kaj šele drugače, nihče ne obišče.

Postalo mi je hudo ob misli na to. Saj so vendar ti ljudje tudi vredni spomina. Še več. Vredni so zahvale vseh nas, saj so nam v boju proti okupatorjem priborili svobodo, v kateri sedaj živimo mi.

Pred majnim nagrobnikom sem prižgala svečko in tiho odšla.

Dež je še vedno tiho padal skozi gole veje mogočnih hrastov.

Vse je bilo tiho in mrak se je že spuščal. To sem opazila potem, ko sem prišla iz gozda.

Tako sem preživela 1. november - dan mrtvih.

Crešnjevca Darija 8.a

KO GREM V POZNI JESENI MIMO GROBOV IN SPOMENIKOV

Ko grem v jeseni mimo grobov, stojijo tam ljudje in urejajo grobove svojcev, kajti približuje se dan mrtvih. Pred tem praznikom, ki se seveda ne obhaja z vesellicami ali s kakšnimi proslavami, se kupijo sveče in urejajo grobovi. 1. novembra pa gremo skorajda vsi na pokopališče. Tam prižgemo sveče v spomin na umrle sorodnike. Nekaterim, ki se ne morejo sprijazniti s tem, da je v njihovi hiši ali okolici nastala praznina, uidejo solze. Meni solze ne uidejo, kajti umrla sta mi samo prababica ter pradedek. Tudi pred spomenikom padlim borcem prižgemo sveče. Na njih pa se še posebej moramo spomniti, kajti oni so se borili za svobodo. Jaz si življenja brez svobode ne morem predstavljati. Ubogi pa so tisti, ki je nimajo, kjer se še danes bije vojna. Tudi mi bomo enkrat umrli. Tedaj pa se bodo drugi mene spominjali. Boljše, da na to ne pomislim, kajti ko slišim besedo smrt, me postane kar strah. Za grobove mojih sorodnikov skrbim tudi jaz. Včasih odstranim plevel. Zdaj bomo sadili tulipane, ki bodo spomladi začeli cveteti. Kako žalosten je pogled na tiste grobove, kjer umrli nimajo sorodnikov. Pozabil sem povedati, da sta mi umrla dva strica. Eden je bil star dva dni, drugi pa tri mesece. Oba sta pokopana zraven neke rodbine. Sam pa ne vem, zakaj sta tam pokopana. Nisem še vprašal stare mame. Letos pa se bom izkazal, kajti poskusil bom narediti ikebane za vse grobove. Seveda mi bo mama pomagala.

Zajko Boris 8.b

LEP ČAS

V jeseni, ko so listki rjavi,
in ko se živali
pripravljajo na zimsko spanje,
se mi pionirčki
veselimo zime in pomladi,
da bomo s svojimi izkazi
dočakali lep čas.

ZVONČEK

Drobna ptica lastovica,
drobni zvonček
cingl - cong;
bom utrgal
zvonček s trave,
zdaj ne dela več
ding - dong.

Vesna Veingerl 3.a

JESEN

(spis)

Narava se je odela v jesenske barve. Dnevi postajajo krajši, zaviti v meglo. Listje je čudovito obarvano z rjavimi, rumenimi in rdečimi odtenki. Tudi na soncu ni več tako toplo. Ptice selivke so že zapustile naše kraje. Zemlja se pripravlja na svoj zimski počitek. Kmetje so z njiv pospravili poljske pridelke. Z vrta smo pospravili fižol in prekopali zemljo. V tem letnem času grem najraje v gozd. Tam sem nabirala ali kostanj. Se malo, pa se bo jesen prevesila v zimo.

Tina Gojkovič 3.b

JESENSKI SPREHOD SKOZI GOZD

(spis)

Bilo je neko popoldne, ko sva bili s sestro sami doma. Odločili sva se, da greva v gozd. Jesen je listje obarvala z najlepšimi barvami: rumeno, zeleno, rjavo, čudovito. Zavili sva po stezi v temno notranjost. Vlažno listje se nama je lepilo na škornje, za nama pa so ostajali temni sledovi. Nenadoma je pred nama nekaj zašumelo. Prestrašeni sva odskočili. Toda bil je droben zajček. Začeli sva se vzpenjati v hrib. Najela naju je še večja tema, saj sva zašli v smrekov gozd. Goste krošnje niso prepuščale sončnih žarkov. Tiho sva stopali po mehkem, rjavo rumenem igličevju. Tedaj se je sestra ustavila in mi z roko pokazala nekam naprej. Zagledala sem čudovit prizor. Na majhni jasi so se pasle tri mlade srnice. "delo se mi je, da jih njihove drobne noge komaj še držijo. Cisto mirno in tiho sva se poskušali s sestro približati, toda srnice so naju opazile in v dolgih skokih izginile v gozd. S sestro sva se počasi vračali. Med potjo sva nabrali nekaj mahu in pisanega listja za spomin. Ob naraslem potoku sem našla še dva jurčka. Komaj sva se vrnili domov, je začelo deževati. Takšna je pač jesen, vlažna a čudovita.

LJUDSKE PESMI IN GLASBILA

Ko je nekega dne tov. Damiš, mentorica glasbene mladine, prišla v naš razred in vprašala, ali bi kdo šel na koncert ljudskih pesmi in glasbil, se ni nihče javil. Nek hudomušnež je celo rekel, da če bi bila tam kakšna disco glasba, bi že šel, tako pa raje ne.

Tovarišica je bila začudena. Frigovarjala nam je in nazadnje se nas je deset iz razreda le odločilo.

Ko smo se v ponedeljek zbrali pred Narodnim domom, sem bila začudena, ker se mladina tako množično odzvala.

Iz naše šole jih je bilo kar sedemdeset. Tudi jaz sem bila mnenja, da bomo poslušali kake stare viže.

Pa ni bilo tako. Bila sem zares presenečena.

Stara glasbila sta nam predstavila Mira in Matija Terlep. Nanje sta igrala sama, ali pa sta spremljala Bogdana Herman, ki je pela. Prijetno je bilo prisluhniti starim, že skoraj pozabljenim pesmim. Najbolj všeč nam je bilo, ko je Matija igral na žago. Zdelo se nam je smešno, ampak zanimivo. Imel si občutek, kot da nekdo joče ali nekaj mrmra.

Pesmi so bile po vsebini večinoma žalostne. Peipovedovale so o ljubezni, o razočaranjih, o maščevalnih dekletih, o življenju in smrti. Tako pesmi kot glasbila so umetniki našli po vsej Sloveniji: v Halozah in Prlekiji, na Koroškem, Gorenjski, v Istri in Reziji, na Dolenjskem in v Prekmurju. Le redko katero glasbilo danes še uporabljajo, kaj šele, da bi ga izdelovali. Tudi pesmi so skoraj že pozabljene.

Ob koncu smo veselo zaploskali. Včasih se je celo zdelo, da v ploskanju tokmujemo. Pa kaj! Naj vedo, da nam je bilo všeč, zelo všeč.

Lea Rotvajn 7.b

V PODALJŠANEM BIVANJU

Pri podaljšanem bivanju je lepo, ker se lahko igramo. Pogosto se igramo zunaj ali pa gremo na sprehod. Ko smo zunaj, se igramo, potem pa se vrnemo v učilnico. V učilnici si umijemo roke in gremo h kosilu. Po kosilu napišemo domačo nalogo in še kaj narišemo. Ko ima tovarišica odmor se igramo ali pomagamo učencem, ki še pišejo nalogo. Ob 15,30 gremo vsi domov. Tako je v mojem podaljšanem bivanju.

Petrovič Aleš 2.a

BILI SMO NA VRTU

V ponedeljek smo bili na učnem sprehodu. Ogledali smo si vrt. Videli smo cvetlične in zelenjavne grede. Med gredami so bile potke. Videli smo solato, cvetačo, zelje, jagode, špinačo in motovilec. Gospodinja nas je pogostila.

Hajdinjak Barbara 2.a

MOJE GOBARJENJE

(spis)

Ati me je zbudil zgodaj zjutraj in šla sva v gozd po gobe. Ko sva iskala gobe, sva istočasno uživala v naravi. Ko sem bila utrujena, sem sedla na štor. Medtem je ati odšel daleč stran in začela sem skoraj jokati. Ko sva našla nekaj gob, sva šla domov. Mama je bila vesela, ker sva nabrala gobe.

Vladimira Petrovič 3.a

NAŠA MIŠKA

Nekega zimskega dne je sosedka v snegu našla majhno sivo miško. Ker je vedela, da je moj oči študiral biologijo in kemijo, je miško prinesla v stanovanje. Vsem se je smilila in takoj smo odločili naj ostane kar pri nas.

Mama je prostor, v katerem je imel oči razne suhe živali in druge predmete izpraznila. Na les je položila papir, čez pa vato.

Vsakokrat ko je dobila svež papir in vato, si je uredila gnezdo. V vato in papir je naredila rove, ki so bili povezani in so vodili v gnezdo. To pa je bilo nekaj posebnega. Na kup si je znosila mnogo vate, vanjo naredila luknjo in v luknjo nanosila na koščke razgrizen papir.

Nekega dne je mama pozabila steklo za majhno režo odprto in miška je pobegnila. Našli smo jo šele zvečer.

Ujma je minila, nastopila je sončna in topla pomlad. Miško smo izpustili. Vnesli smo jo v sosednjo hišo. Tam ni nihče stanoval, le vrtnar je imel spravljeno orodje. Nastavili smo ji nekaj hrane in odšli domov.

Berlič Klas 4.a

BOLEZEN

Ob koncu meseca oktobra smo imeli štiri dni prosto. Le nekaj dni prej sem se zelo veselila teh kratkih počitnic. Mislila sem, da se bom pošteno naspala in brezskrbno igrala. Le moje načrte je prekrižala bolezen. Zbolela sem že v petek popoldane. Dobila sem hudo vročino in boleti me je začela glava.

Tako sem res tri dni samo spala zaradi visoke temperature, z igro pa seveda ni bilo nič. V postelji sem ostala do petka, saj me je poleg glave bolelo še grlo. Jesti sem morala same grenke, zoprne tabletko. Tudi dnevi so se zelo počasi izstekali. Dopoldne, do kakšnih dveh, sem bila sama doma. Zjutraj sva z bratom pozajtrkovala. Brat je odšel v šolo, jaz pa nazaj v posteljo. Tam sem se malo igrala z igračkami. Ko je prišla domov mamica, je skuhala kosilo, jaz pa sem se oddahnila, ker nisem bila več sama. Tako se je godilo vsak dan. V četrtek popoldne je prišla sošolka Saša in mi prinesla zvezke, da si prepišem snov.

Zelo sem se je razveselila. Takrat sem bila že boljša, a v šolo še nisem smela. Snov mi je pomagala prepisovati tudi mamica, saj me je kar hitro začela zopet boleti glava.

V petek in soboto nisem smela v šolo, ker bi se še bolj prehladila. "plg čas mi je bilo že po sošolkah, ker nisem imela z kom klepetati. Sedaj sem srečna, ker sem spet med njimi.

Nataša Žmavc 4.a

NEPRIČAKOVANI OBISK

V soboto zvečer, je nenadoma nekdo potrkal na naša vrata. Babica je odšla k vratom. Presenečeno se je začudila, saj je zagledala svojo svakinjo, ki živi že več let na Primorskem. Z veseljem sta se objeli in pozdravili. Ko je dedek zagledal svojo sestro, se je razveselil in jo objel. Sedli so za mizo in se dolgo v noč pogovarjali.

Hrenko Klavdija 3.a

MOJE POČITNICE

Zelo sem bila vesela, ko sva z mamico odšli na morje v Koper, kjer naju je že čakal ati, ki je prišel z ladjo v пристanišče. Takoj drugi dan so se začele bolečine v mojem trebuhu in sem morala v bolnišnico v Izolo, ker sem imela razlit slepič. Bila sem dvakrat operirana. Jemala sem zdravila in dobivala injekcije. V bolnišnici sem ležala skoraj en mesec. Medtem je ati že odplul z ladjo, mamica pa je ostala pri znancih in hodila vsak dan k meni v bolnišnico. Zdravje se mi je spet vračalo. Nekega dne so zdravniki rekli, da grem domov. Vsa slabotna, vendar vesela, sem pripotovala nazaj na Ptuj.

Stanišič Danijela 3.a

MOJE KOLO

(spis)

Najraje imam kolo. Z njim se vozim, kadar je lepo vreme. Prvo kolo sta mi kupila dedek in omica. Najbolj sem srečen, kadar z njim dirkam po ulici.

Uživam v vožnji po slabem terenu. Mojemo trenutnemu uživanju s kolesom na slabem terenu, sledijo posledice. Mamica me krega, ker imam umazano obleko, očka pa zaradi uničenega kolesa.

Zaradi neprestanih popravil na kolesu, nisem več upal prositi očka, da mi popravi kolo. Zato sem šel k dedku, da bi popravil kolo. Dedek se je začudil, kako sem lahko tako uničil kolo. Moje vožnje po slabem terenu so zopet vzrok, da imam pokvarjeno kolo.

Zlomile so se mi prednje vilice. Sedaj uporabljam obnovljeno mamino kolo. Nanj pazim bolj kot prej na svoje. Sedaj bo treba kolo očistiti, namazati z oljem in popraviti. Tako bo počakalo pomlad. Za odličen uspeh imam obljubljenovo novo kolo, obljubljam pa, da bom na novo kolo bolj pazil.

Mario Blušika 3.b

SMEH NI GREH

Na morju smo. Zjutraj sem vstala, ker sem morala iti po kruh. Tako sej ponavljalo vsako jutro.

Nekega dne pa sem vstala, in ko sem prišla do trgovine, sem se morala najprej postaviti v vrsto.

Postavila sem se za dvema puncama, ki sta se tako vneto pogovarjali, da me nista niti opazili. Bolo mi je dolgčas, zato sem prisluhnila pogovoru. Prva je začela: "Ampak veš, kako je srčkan s temi olupki." Skoraj mi je ušlo: "Prosim," morala sem se ugrizniti v jezik, da sem bila tiha. "Aha, saj je še kar," je dodala druga. Jaz sem si pa mislila: "Kaj bi dala, če bi vedela, kje ima ta olupke." Dobila sem kruh in nisem imela druge možnosti, kot da sem ga odnesla v hišico, kajti, če bi bilo po moje, bi še kar dalje poslušala. Bila je namreč zelo zanimiva tema. Zajtrka nisem jedla, ker se mi je preveč mudilo na plažo. Pograbila sem blazine in odhitela. Na plaži sem opazovala ljudi, ki so hodili mimo in premišljevala, kje ima ta olupke. Mislila sem, da je morda padel, ampak ni mi šlo v glavo, kako je lahko z olupki padel in je še nazadnje bil srčkan. Kljub mučenju mojih možganov, nisem uspela ugotoviti, kje ima olupke. V skupini deklet sta mimo mene šli tudi tisti dve izpred trgovine.

Sli sta na pomol. Jaz sem si mislila, naj kar greta, ne bom več prisluškovala, vendar je bila moja radovednost močnejša od mene same. Stekla sem za njima. Vrgla sem brišačo na pomol zraven njiju. Čudno sta me pogledali, ampak meni je bilo vseeno. Pričeli sta se pogovarjati o tistem velikem, o svetlolascu, samo o bananinih olupkih ne. Bila sem že jezna. Tedaj nas je nekdo lepo "stuširal", ko je skočil v vodo. Tedaj pa reče prva: "Ta je tisti z olupki, ga vidiš?" Nisem vedela, komu je bil namenjen ta "ga vidiš", le to vem, da sem skočila kvlešku in stala prej kot onidve oledve skupaj. Ko se je pokazala glava tega fanta, me je od smeha zvilo. Strbunknila sem v vodo ter je kar precej spila, kajti od smeha niti plavati nisem mogla. Kopalec je namreč imel na vrhu glave svetle pramene, ki so bili po presoji teh dveh deklet bananini olupki. Teh morskih olupkov ne bom nikoli pozabila.

Alenka Kokol 8.b

PRI NAS DOMA

V naši družini živimo trije: jaz, brat in mama. Vsi se dobro razumemo in se imamo radi. Mama hodi v službo, midva z bratom pa v šolo. Najhujši problem je jutranje vstajanje. Oh, to vstajanje. In ravno takrat, ko je v postelji najbolj toplo in sanjaš najlepše sanje. Res je, da se mora mama zelo dolgo truditi, da naju z bratom spravi iz postelje. No, pa je tudi to za nami. Nato odhitim v šolo, ki je zelo blizu - v isti ulici. Že se prične pouk, ki ponavadi traja šest do sedem šolskih ur, včasih pa še dalje, ker so razni sestanki, razredne ure, interesne dejavnosti. Ko se počasi vračam domov, si mislim, kaj vse smo dobili za nalogo. Pride domov in vidim, da brata še ni doma. Naredim si kosilo, ker je mama do treh v službi. Ko se najem, pride še brat. Pospravim za sabo, grem pisat nalogo in se učiti. Vedno pa ni tako. Velikokrat pridejo pome prijateljice in odpravimo se voziti s kolesi po bližnji okolici. Ko se vrnem domov, pa pozabim na nalogo in je ne napišem.

Pogosto sem tudi na igrišču, kjer si strgam hlače. Potem jih pa doma spet poslušam. Tudi plošče rada navijam v prostem času in to ne tiho, temveč zelo glasno. Spet priteče mama in moram utišati ali celo pospraviti ploščo. Drugače pa počenjam druge norčije. Večkrat pride pome prijateljica, da bi šli v kino. Spet se pričnejo prošnje: "Mami, saj lahko grem, ne?" Mama pa ni nič kaj pri volji, zato sprašuje, če sem že naredila nalogo, se naučila, itd., jaz pa ji odgovarjam, da sem vse opravila. Največkrat zadevo reši brat, če reče mami, naj me pusti. Zvečer in mama pripravlja večerjo, jaz pa gledam televizijo. Vsi skupaj gremo k večerji, nato pa umivat. Prva sem jaz na vrsti. Hitro se umijem, kajti na televiziji je zanimiv film. Malo še gledam, nato pa grem spat, kajti zjutraj moram zgodaj vstati. Takoj zaspim in začnem sladko sanjati. Zjutraj pa je spet vse po starem.

Tako nam minevajo dnevi, vendar si niso vsi enaki. Vsak je doživetje zase. Najlepša pa je nedelja, ker smo zbrani vsi skupaj in lahko dolgo spimo.

Lidija Žmavc 7.a

OBISK PRI STARI MAMI

V petek smo se doma odločili, da gremo naslednji dan k stari mami na kmetijo.

Zvečer smo jutro vstali ob 6. uri in se odpravili na avtobus. Ko smo prišli ob osmi uri k stari mami, je bila zelo presenečena. Takoj nas je postregla z žganci in mlekom.

Potem smo vsi skupaj pomagali opravljati razna kmečka dela.

Zvečer so dolge v noč kramljali o raznih stvareh, sestra in jaz sva igrali "Človek ne jezi se." V nedeljo zjutraj smo se zelo zgodaj odpravili v gozd. Opazovali smo lepoto jesenskega gozda in nabrali malo gob.

Dva dneva sta hitro minila in že v nedeljo popoldan smo se vračali domov. Bilo je lepo in želim si čimprej nazaj na kmetijo k stari mami.

Nataša Petrovič 3.b

MOJ MUČEK

Doma imam mucka. Ima črnobebe lise. Z mano se rad igra. Ime mu je Miki. Nekega dne je ponoči prišel skozi okno k meni spat. Ko sem se zbudil, sem se ustrašil. Vsak dan mu dam jesti. Čez dan je v hiši. Naš Miki hitro raste. Ko smo šli na morje smo dali Mikija k babici. Vsaki teden Mikija okopljemo.

Aleš Skrbinšek 3.b

MOJA BODOČA

Pridem iz službe in že pri vratih zavoham čuden vonj. Seveda. To je vonj po prismojeni pečenki. Že spet bo hrana prismojena. V kuhinji zagledam ženo in otroka kako križem bok gledajo to prismojeno čudo. Nič drugega mi ne preostane, kot da vse povabim v restavracijo na kosilo. Naslednji dan se je žena hotela oddolžiti, zato je skuhala prav okusno kosilo. Po kosilu sem spoznal, da sem danes zopet na vrsti, da pomivam posodo. Medtem, ko sem pomival posodo, je pri vratih pozvonilo. Bola je tista trapasta sosedka, ki ne zna drugega kot reglati. Ko pomijem posodo, pomislim, da bi se prilegla kavica. Vendar je problem v tem, da je kave doma zmanjkalo. Seveda sem jaz tista žrtev, ki mora v trgovino ponjo. Če jo pač hočem piti, moram tudi po njo. Zvečer pridem domov. Še vedno je sosedka pri nas. Z ženo se pogovarjata o meni seveda. Grem gledat televizijo, vendar sta babi tako glasni, da moram zapreti vsa vrata, če hočem razumeti, kaj po televiziji govorijo. Na sporedu je bil kavbojski film, zato lahko streljanje primerjam z glasom sosede, ki se je slišal skozi zaprta vrata. Naslednji dan mene ni bilo doma, ker je imela neke opravke. Moral sem paziti na otroke. Zmislila sta si, da bi jahala konjička. Da konjiček bi moral biti jaz. Metala sta se po meni, kot da bi bil blazina.

Ko je žena prišla domov, se je skoraj sesedla, ker je bila taka razmetana, kot že nikoli .

Morali smo takoj pospraviti.

Takšno je življenje zraven žene in otrok , ki bi radi vse imeli, vsepovsod hodili, jaz pa bi moral vedno biti žrtev.

Andrej Hadler 8.a

MOJE SREČANJE Z JUNAKOM IZ KNJIG
(domišljjski spis)

Bil je sončen dan. S prijateljico sva se šli sprehajat.

Hodili sva po mestnih ulicah in nat. zavili še v park Tivoli.

Občudovali sva lepoto dreves, ki so že dobivale jesensko

barvo. Ko sva tako hodili, sva na bližnji klopci videli lepo

mlado dekle. Pred sabo je imela voziček, v naročju pa dojen-

čka, ki ga je ljubkovala. Kdaj pa kdaj ji je po licu pritekla

solza. Ko naju je videla, se je nasmehnila. Čeprav je nisva

poznali, sva jo pozdravili in na njeno povabilo sva prisedli.

Takoj sem se zagledala v temni očesi malega bitja v jelkinem naročju. (Jelka je namreč tisto teklo).

"Kako mu je ime?" sem vprašala. "Francois," je odgovorila.

"Francois? Čudno ime. Zakaj ravno to ime? Ime je francosko,

ne?" se zanimam..."Oh, to je dolga zgodba!" vzdihne in v očeh

se ji začne lesketati žalost. Mislila sem, da bo zdaj planila

v jok. Pa ni. Ustnice je stisnila v ozko črto. Nato je ponavljala:

"Mlada sem še. A vendar sem že mamica. Zakaj?" Govorila

je bolj sebi. Gledala je v daljavo. "Doma nisem nič povedala.

Nihče ni vedel. Tudi Tomaž ne. Njemu bi lahko zaupala. A

nisem. Šla sem v Pariz. Tam ima očka znance. In tam je bila

tudi teta Franchon. Ta mi je največ pomagala. Zato je tudi

njemu malemu tako ime." Spet premor. Pogledala je malega, nato

naju in spet počasi nadaljevala: "Mislila sem skočiti iz

Rifleovega stolpa. Bila sem trdno odločena. A teta Franchon je

opazila, da sem noseča. Saj sem bila skoraj že v devetem: O,

teta Franchon!

"Kako je bila dobra z mano. Kaj bi bilo, če ne bi bila ona tako razumevajoča?" Zamislila se je: "No, nekega dne je prišlo pismo zame. Pisal je Tomaž. Kaj vse mi je pisal! Bilo je dolgo dolgo pismo, v katerem je bila izpoved njegove ljubezni do mene. Tudi jaz sem ga imela rada. A kaj, ko je v meni rasla tale kepica, ki se je sčasoma spreminjala v kepo, in nato Pisala sem mu laž. Napisala sem, da ga nimam rada. Morala sem tako napisati. Morala! Teti Franchon sem se izpovedala. Razumela me je. In tako sem rodila v Parizu. Ampak doma je bila prava panika. Mama in očka nista vedela, kod hodim tako dolgo. Pisala sta in odpisala sem. Samo očku sem pisala. Mame me ne bi razumela. Še zdaj me včasih noče razumeti. Očka je prišel pome. Kako težko se mi je bilo ločiti od dobre tete Franchon, ki jo imam tako zelo rada." Molk! "In kakšne težave so bile ob sprejemu v četrti letnik. Pol učiteljskega kolektiva je bilo proti meni. Vse dokler ni Ada vsega povedala. Vse je povedala. Pri njej se je namreč vse zgodilo. Na tisti zabavi! Na njenem 17. rojstnem dnevu. V šolo so me sprejeli. In zdaj spet živim iz dneva v dan. V pomoč mi je očkova sestra, teta Katra, ki mi veliko pomaga. Tako!" Pogledala je na uro.. "Joj, saj moram že iti. Moj mali bo lačen. No, pa adijo. Kako mi je odleglo, ko sem se izpovedala. Čao!" Še sva gledali za dekletom, ki je bila že prava mati. Mati, ki je morala pretrpeti že mnogo mnogo hudega.

Lea Rotvain 7.b

MOJE SREČANJE Z JUNAKOM IZ KNJIGE

Poletne počitnice so bile tu in zato sem se odpravila na počitnice k teti in stricu v Afriko, kjer bi naj ostala mesec dni. Letalo je pristalo na letališču, potniki so izstopali in med zadnjimi sem izstopila tudi jaz. Počasi sem se odpravila k blagajni, kjer naj bi me teta čakala. Ker je še ni bilo, saj je avion prišel prej kot ima določeno, sem sedla na klop, da jo počakam. Malo sem se razgledovala po velikanskih prostorih, ki so mi bili neznani, tuji.

Med množico, ki se je valila proti meni, sem zagledala prav majhnega dečka, ki so ga odrasli ljudje skoraj pohodili. Prav pred mano pa mu je nekdo podstavil nogo in deček je padel na tla. Skočila sem k njemu in ga pobrala. Deček se mi je prav lepo zahvalil. Nato je sedel k meni na klop in je rekel, da bo počakal, da se ljudje malo razidejo. Nekaj časa sva molče sedela, nato pa sem ga vprašala, koko mu je ime in od kod prihaja. Malo sramežljivo je rekel, da je Mali princ in da prihaja s planetoida B 612 in, da si je prišel ogledat zemljo. Povedal mi je tudi, da si je ogledal še ostale planete in mi o njih povedal tole. Začel je: "Veš, moj planet je prav majhen, saj ima samo tri vulkane. Dva od njih še bruhata iz sta dobra za kuhanje zajtrka, tretji pa je že ugasel. Imam še eno cvetico, s štirimi trni in je zelo nemočna in najlepša na svetu. Ker pa se mi je zahotelo, da bi spoznal še ostali svet, sem krenil na pot. Tako sem prišel do prvega planeta, kjer je prebival kralj, ki sam sebi vlada. Kralj je rekel, da me postavi za ministra, vendar sem jaz kljub temu odšel naprej. Na drugem planetu je živel domišljavec, ki bi rad, da bi ga vsi občudovali. Na tretjem planetu je živel pijanec, ki je dneve in dneve pil in je bil zelo nesrečen. Na četrtem planetu je goljufal trgovec, ki je samo sešteval in je bil zelo bogat, saj so vse zvezde pripadale njemu. Na najmanjšem planetu pa je živel svetilničar s svetilko. Svetilničarjev planet je bil tako majhen, da bi nihče več ne mogel na njem stanovati. Njegov dan je trajal eno minuto in njegova noč prav tako. Zato je svetilko vse svoje življenje samo prižigal in ugašal. Na zadnjem planetu pa je živel geograf, ki me je tudi napotil na Zemljo in rekel, naj si jo ogledam. In vidiš, tako sem prišel sedaj sem. Vendar ne ostanem več dolgo, saj bo moja zvezda to noč prav nad menoj in jaz se bom vrnil k svoji cvetici, saj sem za njo odgovoren. Tako mi je rekla lisica, ki sem jo udomačil. Pa tudi kruhovci bom moral sčititi s planeta, če ne ga bodo preradili in ga razdrobili." "Kaj so to kruhovci," sem ga vprašala. "Veš, to so velika drevesa in mojemu planetu že vrsto let grozi nevarnost."

Če jih ne populiš, ko so še majhna, jih potem nikoli več ni in se razširijo po vsem planetu," je dajel in vstal.

"Tako sedaj pa bom odšel, saj bo tema in čas je, da se vrnem k svoji cvetici. "Se še kdaj vrneš," sem ga vprašala.

"Ne!" je žalostno odvrnil: "Nikoli." Takrat pa več nisem mogla zadrževati solz, ki so mi v potokih tekle po licu.

Ta Mali princ je tako osamljen in potrten in ves neboljen.

"Zbogom," je dejal in odšel.

Tedaj je prišla tudi teta in me odpeljala s seboj domov.

Se pozno v noč sem gledala v zvezde in bila vsa srečna, da se je Mali princ vrnil k svoji cvetici, za katero je odgovoren.

Res, bil je ljubeč deček in zelo razumen, saj mu je cvetica pomenila vse na svetu.

Mateja Cestnik 7.b

MOJA SOLA - TVOJA SOLA

Lani smo na sestanku SU in PO izvedli novico, ki nas je vse presenetila in hkrati razveselila. Zvedeli smo namreč, da se bomo pobratili z osnovno šolo iz sosednje Hrvatske. To je III. OŠ Koprivnica. Zvedeli smo, da nas bodo obiskali orav kmalu.

"Vendar, tukaj je še ena težava!" so vzdihovali učitelji.

Skrbelo jih je, če se bo dovolj učencev prijavilo, da bi jih sprejeli na dom, kjer bi prenočili eno noč. Skrbi so bile preveč. Priglasilo se je več kot dovolj učencev. Učitelji so bili presenečeni, saj so se prijavili tudi tisti najmanjši iz drugih in tretjih razredov. Vsi smo se veselili in že kar nestrpno smo pričakovali tisti, za nas tako veliki dan.

V četrtek smo učence III. osnovne šole Koprivnica pričakali na železniški postaji. Ko so izstopili iz vlaka, smo postali nekoliko sramežljivi. Kaj zdaj? Kaj? Nekateri so se že ojunačili in veselo stopili proti svojim vrstnikom.

Končno sva se s sošolcem Igorjem, ki sva do sedaj izza stebra opazovala, kako si najini sošolci in prijatelji že peljejo domov svoje nove znance, ojunačila.

Stopila sva k dvema dekletoma, ki sta stali skupaj in se nekaj pogovarjali.

"Zdravo! Jaz sem Lea. Greš z mano?" Tako preprosto sem dejala lepi plavolaski. Seveda je privolila.

Mami, ki naju je čakala pri avtu, nama je priskočila na pomoč, ko je videla, da še komaj nosiva harmoniko in potovalko.

Nikdar ne bom pozabila tistega večera. Plavolaska, ki ji je ime Dijana, je bila zelo prijazna. Po večerji sva se še pogovarjali in nato na njeno željo šli v mesto, saj je želela videti, kakšen je naš Ptuj zvečer ob lučeh. Mami v začetku sploh ni dovolila, saj je bila v strahu za mojo novo prijateljico. Ampak ko sva obljubili, da bova hodili po razsvetljenih ulicah je negotovo privolila.

V mestu sva srečale še mnoge njene kolegice in skupaj smo se sprehajali.

Naslednji dan so nastopali v mestnem kinu. Predstavili so nam pestro in zanimivo predstavo. Dijana je igrala v njihovem mladinskem orkestru. Po nastopu so nekateri šli na ogled našega zanimivega gradu. Dijana, Sonja, Igor in jaz pa smo šli v mesto. Ob 12. uri smo imeli v šoli kosilo, nato pa ples. Kako hitro je minil ta dan! Slovo na postaji in nato dolga pisma, ki so potovala iz Ptuja v Koprivnico in iz Koprivnice v Ptuj. Vse do 10. junija, ko smo jim vrnili obiskl Veseli, da se bomo spet srečali, smo v petek stopili na vlak. **SKIDENJE!** Kako srečni smo bili! Odpeljali so nas na svoje domove, kjer so nas lepo postregli in sprejeli. Koliko dobrot je bilo na mizi! In koliko prisrčnih besed je prišlo iz ust. Sprejem je bil res imeniten.

Naslednji dan smo jim pripravili program. Zapelo so pevci v pevskem zboru, zaplesali člani ritmične skupine, predstavili smo se jim mladi recitatorji.

Potem smo šli na ogled po mestu, nato kosilo, ples in slovo. Zakaj se moramo posloviti ravno zdaj, ko imamo spleteno trdo-prijateljsko vez? Tako radi bi še ostali skupaj! Vendar nič ne pomaga. V upanju na ponovno srečanje smo se poslovili.

In zdaj?

Zdaj spet potujejo pisma. Potujejo in bodo potovala še dolgo.
Ubogi poštarji!

Ponovno nestrpno pričakujem njihov obisk, ki bo 24. novembra.
Oj, kako težko jih že pričakujemo! Ta trdna vez se ne sme
prekiniti.

"Kljub stabilizaciji!" rečemo včasih.

Rotvajn Lea 7.b

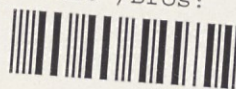
82(02.053.2)

domoznanstvo

MI kujemo : glasilo /Broš:

inv.št:K /

4286

0Š OLGE MEGLIČ

K 908 Domoznanstvo

MI KUJEMO

/1983

100000110

COBISS 0